

St.prp. nr. 71

(1986—1987)

Om samtykke til ratifikasjon av en overenskomst mellom Kongeriket Norge og Den Demokratiske Sosialistiske Republikken Sri Lanka til unngåelse av dobbeltbeskatning og forebygging av skatteunndragelse med hensyn til skatter av inntekt og formue, undertegnet i Colombo den 4. desember 1986.

Tilråding fra Finans- og tolldepartementet av 3. april 1987, godkjent i statsråd samme dag.

1. INNLEDNING

Den 4. desember 1986 ble det i Colombo undertegnet en overenskomst til unngåelse av dobbeltbeskatning og forebygging av skatteunndragelse mellom Norge og Sri Lanka. Samtykke til undertegning ble gitt ved kongelig resolusjon av 5. september 1986. Fra norsk side ble overenskomsten undertegnet av ambassadør Kåre Dæhlen og fra sri lankisk side av The Commissioner General of Inland Revenue, Mr. Hugh Molagoda.

Overenskomsten skal ratifiseres og den trer i kraft ved utvekslingen av ratifikasjonsdokumentene. Den får virkning for Norges vedkommende fra og med det kalenderår som følger etter ikrafttredelsesåret.

2. GENERELLE BEMERKNINGER

I november 1981 ble det i Colombo ført forhandlinger mellom en norsk og en sri lankisk delegasjon om inngåelse av en ny skatteavtale. Den norske delegasjon ble ledet av nåværende ekspedisjonssjef Odd Hengsle, Finansdepartementet. Bakgrunnen for at det ble tatt opp forhandlinger var et felles ønske om å bringe gjeldende skatteavtale mellom Norge og Ceylon i bedre overensstemmelse med andre skatteavtaler inngått i den senere tid. Særlig fra Sri

Lankas side var det ønske om å utforme en ny avtale etter mønster av den modell til avtale mellom i-land og u-land som er utarbeidet i regi av FN, og som forelå i 1980. Et utkast til avtale med tilhørende protokoll ble parafert i Colombo den 13. november 1981.

Ved senere noteveksling er det oppnådd enighet om enkelte mindre rettelser i det paraferte utkast.

Overenskomsten omfatter 29 artikler samt en tilhørende protokoll, og følger i stor grad det mønster som er lagt til grunn i dobbeltbeskatningsavtaler som Norge har inngått med andre u-land.

Som modell for disse har i stor grad vært lagt til grunn det mønsterutkast som i 1963, revidert i 1977, ble utarbeidet av Organisasjonen for økonomisk samarbeid og utvikling (OECD). Likeledes er det tatt hensyn til det foran nevnte mønster som er utarbeidet i regi av FN. Avtaleutkastet inneholder imidlertid på visse punkter avvikelser fra de nevnte mønstre. Dette vil fremgå av bemerkningene til de enkelte artikler.

Overenskomsten er inngått på norsk, singalesisk og engelsk. De tre språk har lik gyldighet, men den engelske tekst har forrang ved eventuell fortolkningstvil.

Den norske og engelske tekst følger som vedlegg til proposisjonen.

Overenskomst mellom Kongeriket Norge og Den Demokratiske Republikken Sri Lanka til unngåelse av dobbeltbeskatning og forebyggelse av skatteunndragelse med hensyn til skatter av inntekt og formue

3. BEMERKNINGER TIL DE ENKELTE ARTIKLER I OVERENSKOMSTEN

Artiklene 1 og 2 inneholder bestemmelser om overenskomstens *saklige anvendelsesområde*. Den gjelder fysiske og juridiske personer som er bosatt (hjemmehørende) i den ene av statene eller i begge statene, og omfatter både inntektsskatt og formuesskatt.

Artiklene 3, 4 og 5 inneholder *definisjoner* av forskjellige ord og uttrykk som forekommer i overenskomsten.

Det følger av *artikkel 3* punkt 1b) at overenskomsten, i likhet med våre øvrige skatteavtaler, ikke får anvendelse på Svalbard, Jan Mayen og de norske biland.

Bestemmelsene i artikkelens punkt 1a) og b) utvider det geografiske anvendelsesområde ved at definisjonene av begrepene «Norge» og «Sri Lanka» også innbefatter de to lands kontinentalsokler når der gjelder retten til å utforske og utnytte naturforekomster.

Artikkel 4 inneholder regler om forståelsen av uttrykket «*skattemessig bopel*» og hvorledes det skal forholdes når en fysisk eller juridisk person etter intern lovgivning i de to stater anses for å være bosatt (hjemmehørende) både i Norge og i Sri Lanka.

Artikkel 5 inneholder definisjonen av uttrykket «*fast driftssted*». Denne definisjonen er viktig fordi den danner rammen for skattlegging av fortjeneste ved forretningsvirksomhet i henhold til reglene i artikkel 7, som en person bosatt i den ene stat oppbærer i den annen stat.

I følge artikkelens punkt 3a) er stedet for et bygningsarbeid eller et anleggs- eller installasjonsprosjekt å anse som fast driftssted bare såfremt virksomheten varer lenger enn 6 måneder. OECD's mønster har her en nedre grense på 12 måneder.

Et viktig tillegg i punkt 3a) gjelder anlegg, boreplattform eller fartøy som benyttes i forbindelse med undersøkelse eller utnyttelse av naturforekomster. Slike objekter omfattes av 6 månedersregelen, slik at de blir å regne som fast driftssted dersom bruken varer lenger enn 6 måneder, men ellers ikke. Regelen gjelder også for forsyningsskip og taubåter i den nevnte virksomhet.

Punkt 3b) inneholder en regel vedrørende konsulenttjenester og andre tjenester (f.eks. prosjektledelse), som ytes i en stat ved hjelp av ansatte eller annet engasjert personell. Slike tjenester vil representere et fast driftssted dersom de utøves i mer enn 183 dager i løpet av en 12 månedersperiode. Ved beregningen av tidsgrensen skal tilknyttede prosjekter ses under ett. Bestemmelsen i punkt 3b) er hentet fra FN-mønsteret.

I artikkelens punkt 4 er det nevnt en del tilfeller som ikke er å anse som fast driftssted, enten de foreligger enkeltvis eller i kombinasjon (sålenge virksomheten har preg av å være en hjelpevirksomhet eller av forberedende art for vedkommende foretak). Punktet svarer til OECD's mønster bortsett fra at alternativet «*utlevering*» av varer i bokstav a) og b) er modifisert med tilføyselsen av «*leilighetsvis*». I FN-mønsteret er «*utlevering*» helt sløyfet. Disse regler må ses i sammenheng med bestemmelsene i punkt 5 vedrørende bruk av «*avhengig*» representant, der spørsmålet om en slik person skal anses som fast driftssted for foretagendet, etter bokstav b) vil kunne avhenge av om representanten *vanligvis* utleverer varer. Punkt 5 er avfattet etter FN-mønsteret, mens punkt 7 som omhandler benyttelse av en uavhengig representant, er utformet som et kompromiss mellom OECD's og FN's mønster.

Punkt 6 inneholder en særregel hentet fra FN's mønster vedrørende direkte-forsikring, utøvet i den annen stat gjennom en ikke-uavhengig representant.

Artiklene 6-21 har regler om beskatningen av *forskjellige former for inntekt*. Disse bestemmelsene har til formål å forhindre dobbeltbeskatning dvs. at en skattyter blir skattlagt i begge stater av samme inntekt. De nevnte artikler inneholder derfor detaljerte regler som blir avgjørende for om beskatningsretten skal tilfalle den stat hvor inntekten skriver seg fra (kildestaten) eller den stat hvor den skattepliktige er bosatt. For enkelte inntektsarters vedkommende er det gitt regler om deling av beskatningsretten mellom de to stater. Det gjelder dividender, renter og royalty, samt inntekt av internasjonal skipsfart.

Artikkel 6 fastsetter at inntekt av fast eiendom kan skattlegges i den stat hvor eiendommen ligger. Dette er i overensstemmelse med OECD's mønster. På samme måte forholdes med inntekt oppbåret ved direkte bruk, utleie eller annen utnyttelse av fast eiendom.

Artikkel 7 gir regler om skattlegging av fortjeneste ved *forretningsvirksomhet* som et foretagende hjemmehørende i den ene stat utøver i den annen stat. Slik inntekt kan bare inntektsbeskattes i den sistnevnte stat hvis den utøves gjennom et fast driftssted der. De nærmere definisjoner av hva som forstås ved et fast driftssted er, som nevnt foran, tatt inn i artikkel 5. Derimot inneholder artikkel 7 hovedprinsippene for selve ansettelsen av inntekt som skriver seg fra det faste driftssted.

I henhold til OECD's mønster er det bare inntekt som kan tilskrives det faste driftssted som skal kunne skattlegges i kildestaten. Inntekt av annen, ikke tilknyttet virksomhet i

Overenskomst mellom Kongeriket Norge og Den Demokratiske Republikken Sri Lanka til unngåelse av dobbeltbeskatning og forebygging av skatteunndragelse med hensyn til skatter av inntekt og formue

samme stat, faller således utenfor driftssteds beskatningsgrunnlag.

Ved utarbeidelsen av FN-mønsteret var det oppfatningen blant u-landsrepresentantene at OECD-regelen burde utbygges slik at et fast driftssted ble gitt større «tiltrekningskraft» på andre inntekter enn dem som direkte kunne tilskrives driftsstedet. Dette førte til tilføyelsen av bestemmelsene i bokstavene b) og c) i artikkelens punkt 1, slik at også inntekt som skriver seg fra salg av likeartede varer som dem som selges gjennom det faste driftssted, eller fra annen likeartet forretningsvirksomhet skal kunne skattlegges i kildestaten.

Bestemmelsene i avtalens punkt 1 bygger på FN-mønsteret, men er modifisert slik at de nevnte tilføyelser ikke skal gjelde dersom foretagendet godtgjør at salget eller virksomheten ikke kan henføres til det faste driftssted. Hvis foretagendet klarer å oppfylle bevisbyrden, vil regelens materielle innhold altså følge OECD-mønsteret.

Artikkelens punkt 3 gir regler om rammen for utgiftsfradragene ved fastsettelsen av det faste driftssteds skattbare fortjeneste. Første punktum er i samsvar med OECD-mønsteret, mens resten er føyet til i FN's mønster etter forslag fra u-landshold. Tilføyelsen klargjør at det ved inntektsfastsettelsen skal ses bort fra betalinger mellom driftsstedet og hovedkontoret eller en annen filial som har formen av royalty, honorar e.l. som vederlag for bruk av patenter eller andre rettigheter, provisjon for administrasjon eller tjenester, eller renter bortsett fra når det gjelder en bank. Det skal imidlertid innrømmes fradrag for royalty, renter og andre utgifter som hovedkontoret har hatt på vegne av det faste driftssted.

De øvrige bestemmelser i artikkelen svarer til OECD's mønster.

Artikkel 8 gir regler om skattlegging av *internasjonal transportvirksomhet* (skipsfart og luftfart). I henhold til artikkelens punkt 1 skal slik inntekt bare skattlegges i den stat hvor det foretagende som driver virksomheten har sin virkelige ledelse.

For *internasjonal skipsfart* er imidlertid denne regel fraveket ved bestemmelsene i artikkelens punkt 2, hvoretter også kildestaten kan skattlegge fortjenesten. Men den skatt som pålegges av kildestaten skal maksimalt utgjøre 50 prosent av den skatt som ellers ville vært pålagt i henhold til intern lovgivning.

Som en garanti mot at Sri Lanka innfører et høyere beskatningsgrunnlag, er det i punkt 2 bestemt at den fortjeneste som kan skattlegges i Sri Lanka ikke skal overstige 6 prosent av utgående fraktverdi.

Den någjeldende skatteavtale gir kildestaten rett til 50 prosent beskatning både når det

gjelder skips- og luftfartsvirksomhet. Sri Lanka sto fast på å ville beholde slik kildebeskatning for internasjonal skipsfart. I protokollens punkt 1 er det imidlertid inntatt en klausul om at det skal startes reforhandlinger med sikte på å innføre lignende skattemessig behandling av norsk skipsfartsvirksomhet, dersom Sri Lanka senere innrømmer lempeligere beskatning av skipsfartsinntekter i en skatteavtale med en annen stat som har betydelig skipsfartsvirksomhet på Sri Lanka.

Artikkelens punkt 5 inneholder særregler som tar hensyn til SAS-konsortiets oppbygging.

Artikkel 9 omhandler *foretagender med fast tilknytning til hverandre* og er avfattet etter OECD's mønster (artikkel 9 punkt 1). Bestemmelsen gjelder assosierte selskaper under felles kontroll og ledelse. Artikkelen går ut på at ligningsmyndighetene, jfr. skatteloven av 1911 54, første ledd, kan skattlegge fortjeneste som ikke er tilfalt et foretagende på grunn av et særlig forhold det står i til et annet foretagende.

Artikkel 10 gjelder beskatningen av *dividender*. Slike inntekter kan etter artikkelens punkt 1 skattlegges i den stat hvor aksjonæren bor. Dessuten kan dividendene etter artikkelens punkt 2 skattlegges i den stat hvor det selskap som utdeler dividendene er hjemmehørende (kildestaten), etter en sats som er begrenset til 15 prosent av dividendenes bruttobeløp. Den dobbeltbeskatning av samme inntekt som derved oppstår, avhjelpes ved at bostedsstaten innrømmer et fradrag i sin skatt etter nærmere regler fastsatt i artikkel 23.

Artikkel 11 omhandler *renteinntekter*. Overensstemmende med OECD's mønsterartikkel er det fastsatt at slike inntekter kan skattlegges både i den stat hvor den som mottar den er bosatt, jfr. artikkelens punkt 1, og i den stat hvor rentene skriver seg fra, jfr. artikkelens punkt 2. Kildeskatten i den sistnevnte stat skal dog ikke overstige 10 prosent av rentenes bruttobeløp. Det er for tiden ingen hjemmel i norsk skattelovgivning til å oppkreve kildeskatt av renter som utbetales fra Norge til mottaker i utlandet.

I artikkelens punkt 3 er det fastsatt bestemte unntak fra kildestatens beskatningsrett. Dette gjelder bl.a. hvor renter oppbæres av regjeringen i en kontraherende stat eller dets sentralbank. Unntaksregelen i punkt 3b) må sammenholdes med protokollens punkt 2.

Artikkel 12 omhandler *royalty*. Royalty skal både kunne skattlegges i mottakerens bostedsstat og i kildestaten, men den skattesats som kildestaten kan anvende er begrenset til 10 prosent av royaltyens bruttobeløp. Bestemmelsen avviker fra OECD's mønsterartikkel. Norge har ikke internrettslig hjemmel til å

Overenskomst mellom Kongeriket Norge og Den Demokratiske Republikken Sri Lanka til unngåelse av dobbeltbeskatning og forebygging av skatteunndragelse med hensyn til skatter av inntekt og formue

skattlegge royalty som betales til mottaker bosatt i utlandet. Sri Lanka var ikke villig til å fritta royalty fra kildeskatt, men samtykket i at det innledes nye forhandlinger på dette punkt dersom Sri Lanka senere, i en skatteavtale med et OECD-medlemsland, går med på en lavere kildeskatt enn 10 prosent, jfr. protokollens punkt 3.

Artikkel 13 omhandler *formuesgevinst*. Under artikkelens punkt 1 og 2 er det fastsatt at gevinst ved avhendelse av fast eiendom eller løsøre tilknyttet et fast driftssted, eller fast sted for utøvelse av fritt yrke, kan skattlegges i den stat hvor eiendommen, henholdsvis driftsstedet eller det faste sted, ligger.

Gevinst ved avhendelse av skip eller luftfartøy i internasjonal fart, skal etter punkt 3 bare kunne skattlegges i den stat hvor foretagendet har sin virkelige ledelse.

Artikkelens punkt 5 inneholder særregler for avhendelse av aksjeposter som utgjør minst 25 prosent deltagelse i et aksjeselskap. Når det gjelder avhendelse av slike aksjeposter i et norsk selskap, vil Norge etter utkastet kunne beskatte gevinst ved avhendelse av såkalte «betydelige aksjeposter» i samsvar med intern rett, også når avhenderen er bosatt i Sri Lanka.

Etter punkt 4 skal enhver annen gevinst enn de som er uttrykkelig nevnt i artikkelen, bare kunne skattlegges i den stat hvor avhenderen er bosatt.

Artikkel 14 omhandler *selvstendige personlige tjenester* (fritt yrke). Bestemmelsene i artikkelens punkt 1a) svarer til OECD's mønsterartikkel. Etter dette mønster skattlegges inntekter ved utøvelse av fritt yrke i den stat hvor yrkesutøveren er bosatt, med mindre han i den annen stat vanligvis råder over et fast sted (kontor eller lignende) som tjener utøvelsen av hans virksomhet. I så fall kan denne stat skattlegge den del av virksomheten som kan henføres til et slikt sted.

I punkt 1b) er kildestaten gitt beskatningsrett ved opphold som varer minst 183 dager i løpet av en 12 månedersperiode, uansett om yrkesutøveren har et fast sted eller ikke. Denne bestemmelse harmonerer med artikkel 15 punkt 2a), og minsker betydningen av ofte vanskelige grensdragninger mellom selvstendige og uselvstendige personlige tjenester.

Artikkel 15 inneholder bestemmelser om *uselvstendige personlige tjenester* (lønnarbeid). Artikkelens punkt 1, som fastsetter hovedregelen for beskatningen av lønnsinntekter, svarer til OECD-mønsteret. Inntekten skal bare kunne skattlegges i bostedsstaten, med mindre det arbeid som den er knyttet til er utført i den annen stat. I så fall kan inntekten skattlegges i denne annen stat.

Artikkelens punkt 2 fastsetter unntak fra kildestatens beskatningsrett, ved kortvarige arbeidsopphold i den annen stat. For at inntekten bare skal kunne skattlegges i bostedsstaten, må alle vilkårene under a)-c) være oppfylt. Vilkårene under a) og b) er utformet noe annerledes enn OECD's mønster. Underpunkt a) fastsetter at arbeidsoppholdet eller oppholdene sammenlagt ikke må overstige 183 dager i løpet av en 12 månedersperiode. Underpunkt b) bestemmer at godtgjørelsen til arbeidstakeren (reelt) må bæres av en arbeidsgiver som er hjemmehørende i arbeidstakerens bostedsstat.

Artikkelens punkt 3 gjelder arbeidstakere på skip eller luftfartøy i internasjonal fart. Lønnsinntekten her kan skattlegges i den stat hvor foretagendet har sin virkelige ledelse. Punkt 3 inneholder også en særbestemmelse som tar hensyn til SAS-samarbeidet.

Artikkel 16 omhandler *styregodtgjørelse* og lignende. Slike vederlag kan skattlegges i den stat hvor selskapet er hjemmehørende.

Under artikkelens punkt 2 er det tatt med en bestemmelse som slår fast at samme regel skal gjelde for lønn og annen godtgjørelse til selskapets administrative toppledelse. Bestemmelsen er hentet fra FN-mønsteret.

Artikkel 17 fastsetter at *opptredende kunstnere* og *idrettsutøvere* kan skattlegges i den stat hvor slik virksomhet utøves, uansett reglene i artikkel 14 om fritt yrke og artikkel 15 om lønnsarbeid i privat tjeneste. Reglene i punkt 1 og 2 er avfattet etter OECD's mønster. Artikkelens punkt 2 inneholder en tilføyelse som tar sikte på i særlige tilfelle å sikre den stat beskatningsretten hvor kunstneren opptrer.

Punkt 3 gjør unntak fra de nevnte regler for det tilfelle at en opptreden er vesentlig støttet av offentlige midler fra en av de to stater. Bostedsstaten vil i så fall ha beskatningsretten.

Artikkel 18 inneholder regler om *private pensjoner* og *sosiale trygdeytelser*. Private pensjoner kan etter artikkelens punkt 1 skattlegges i den stat hvor den som oppbærer slike inntekter er bosatt. Etter punkt 2 skal sosiale trygdeytelser til personer bosatt i den annen stat bare kunne skattlegges i den stat som utreder slike ytelser. Men dersom denne stat ikke skattlegger ytelsene, f.eks. fordi internrettslig hjemmel mangler slik tilfellet er for Norge, kan den annen stat (bostedsstaten) skattlegge ytelsene.

Artikkel 19 inneholder bestemmelser om beskatning av *offentlige lønnsutbetalinger* og *offentlige tjenestepensjoner*. Beskatningsretten er i prinsippet tillagt den stat som utreder slik godtgjørelse. Denne særregel gjelder dog ikke lønn og pensjon som utredes av en av statene i forbindelse med utøvelse av forretningsvirksomhet.

Overenskomst mellom Kongeriket Norge og Den Demokratiske Republikken Sri Lanka til unngåelse av dobbeltbeskatning og forebygging av skatteunndragelse med hensyn til skatter av inntekt og formue

Liksom for sosiale trygdeytelser under artikkel 18 punkt 2, inneholder artikkel 19 punkt 2 en subsidiær beskatningsrett for bostedsstaten til offentlige tjenestepensjoner, i tilfelle disse ikke beskattes i utbetalingsstaten.

Artikkel 20 omhandler *studenter og forretningslærlinger*. Artikkelen er avfattet etter FN-mønsteret, der punkt 1 er identisk med OECD's mønsterartikkel.

Artikkel 21 gjelder inntekt som ikke er uttrykkelig omhandlet i overenskomstens øvrige artikler. Når slik inntekt er gjenstand for beskatning i mottakerens bostedsstat, skal den ikke kunne skattlegges i den annen stat.

Artikkel 22 inneholder bestemmelser om *formuesbeskatningen*. Det grunnleggende prinsipp er at den stat som etter overenskomsten kan skattlegge inntekten som et formuesgode kaster av seg, også kan skattlegge formuen. Artikkelen punkt 3 slår fast at skip og luftfartøy i internasjonal fart bare skal kunne skattlegges i den stat hvor foretaket har sin virkelige ledelse.

Artikkel 23 gir reglene om *fremgangsmåten til unngåelse av dobbeltbeskatning*.

Sri Lanka anvender generelt *godskrivelsessystemet* (creditsystemet) for å avhjelpe dobbeltbeskatning når en person bosatt i Sri Lanka skal betale skatt også til Norge av samme inntekt eller formue. Dobbeltbeskatning unngås ved at den norske skatt godskrives som fradrag i den skatt som skal betales i Sri Lanka.

Norge anvender som utgangspunkt *fordelingssystemet*. Dette system innebærer at inntekt eller formue som den annen stat kan skattlegge etter skatteavtalen, skal holdes utenfor beskatningen av vedkommende person i bostedsstaten. Det kan dog bestemmes at det ved skatteberegningen av den gjenværende inntekt eller formue skal anvendes den samme skattesats som om vedkommende inntekt eller formue ikke hadde vært unntatt.

Unntak fra fordelingsystemet gjelder imidlertid når en person bosatt i Norge må betale kildeskatt i Sri Lanka av dividender, renter eller royalty, eller av internasjonal skipsfart. I slike tilfeller anvendes godskrivelsessystemet slik at det innrømmes et fradrag i den norske skatt for den skatt som er betalt i Sri Lanka.

Artikkelens punkt 4 inneholder særregler for det tilfelle at kildestaten (Sri Lanka) reduserer eller gir avkall på ellers pliktig skatt, i henhold til spesielle lovregler om skatteincentiver til fremme av økonomisk fremgang og utvikling. I slike tilfelle skal bostedsstaten (Norge) likefullt gi fradrag for skatten, da skat-

tereduksjonen eller avkallet ellers ikke ville tjene sin hensikt. Denne bestemmelsen er gjort tidsbegrenset (10 år), men de to staters kompetente myndigheter skal kunne avtale å forlenge perioden.

For at den stat som skal innrømme fradrag, i slike tilfeller skal kunne ha trygghet for at vilkårene er oppfylt, er det i protokollens punkt 4 inntatt en bestemmelse om at den annen stats kompetente myndighet skal attestere at skattemottaket eller fritaket har hatt det foreskrevne utviklingsformål.

Artiklene 24-27 inneholder enkelte særlige bestemmelser som det er vanlig å ta inn i skatteavtalene. De gjelder regler om *ikke-diskriminering* (artikkel 24), *fremgangsmåten ved inngåelse av gjensidige avtaler* mellom de kompetente myndigheter i de to stater (artikkel 25), *utveksling av opplysninger* (artikkel 26), samt *diplomatiske og konsulære tjenestemenn* (artikkel 27).

Artiklene 28 og 29 inneholder *sluttbestemmelsene* (ikrafttredelse og opphør).

Etter artikkel 28 punkt 2 trer overenskomsten i kraft ved utvekslingen av ratifikasjonsdokumenter. Overenskomsten får i Sri Lanka virkning på inntekt som mottas på eller etter 1. april i det kalenderår som følger etter ikrafttredelsesåret, og på formue som lignes på eller etter 1. april i det annet kalenderår etter ikrafttredelsesåret. I Norge får overenskomsten virkning på inntekt og formue som henregnes til det inntektsår som følger etter ikrafttredelsesåret.

Ved ikrafttredelsen opphører skatteavtalen av 11. juni 1964 å gjelde, og denne skal ikke ha virkning på inntekt og formue som blir berørt av den nye overenskomst.

Det følger av artikkel 29 at overenskomsten først kan sies opp etter utløpet av det femte år etter ikrafttredelsen.

Protokollen inneholder visse særbestemmelser som gjør en intergrerende del av overenskomsten. Disse er omtalt i forbindelse med de aktuelle artikler i overenskomsten.

Finans- og tolldepartementet

tilrår:

At Deres Majestet godkjenner og skriver under et fremlagt utkast til proposisjon til Stortinget om samtykke til ratifikasjon av en overenskomst mellom Kongeriket Norge og den Demokratiske Sosialistiske Republikken Sri Lanka til unngåelse av dobbeltbeskatning og forebygging av skatteunndragelse med hensyn til skatter av inntekt og formue.

Overenskomst mellom Kongeriket Norge og Den Demokratiske Republikken Sri Lanka til unngåelse av dobbeltbeskatning og forebyggelse av skatteunndragelse med hensyn til skatter av inntekt og formue

Vi OLAV, Norges Konge,

gjør vitterlig:

Stortinget blir innbudt til å fatte vedtak om samtykke til at Norge ratifiserer en overenskomst mellom Kongeriket Norge og den Demokratiske Sosialistiske Republikken Sri Lanka til unngåelse av dobbeltbeskatning og forebyggelse av skatteunndragelse med hensyn til skatter av inntekt og formue, undertegnet i Colombo den 4. desember 1986.

Tilråding fra Finans- og tolldepartementet ligger ved i avtrykk.
